

ASHEN

hamvadó trón

THRONE

DRAGONBOUND II.

MARIE NIEHOFF

MARIE NIEHOFF

ASHEN hamvadó trón THRONE

DRAGONBOUND II.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

1. FEJEZET

FALLOUT

CASSIM

TIZENKÉT ÓRA.

Ennyi ideig tartott a bizalmam az istenekben. Pontosan egy éjszaka Yessával, egy kétségek közt töltött reggel és a felismerés pillanata.

Tizenkét naiv reménnyel és beteljesületlen álmokkal teli óra.

Tizenkét átkozott óra kellett ahhoz, hogy végérvényesen megtörjön engem.

Walsh arcát bámulom, képtelen vagyok arra, hogy akár csak egy tiszta gondolatot is megfogalmazzak. A jelenléte savként eszi be magát a bőröm alá, szétmarja a tudómet, és megakadályozza, hogy tovább dobogjon a szívem.

Ez képtelenség! Lehetetlen, hogy itt áll! Lesoványodott, mankóra támaszkodik, és ott ez a kárörvendő vigyor az arcán, ami felszítja bennem az erőszak iránt izzó vágyat.

Úgy tudtuk, hogy halott.

Helyette hamarosan én leszek az.

Walsh várakozóan felhúzza a szemöldökét, és felém lép egyet. Mint ahogyan már ezer korábbi alkalommal, most is gondoskodik arról, hogy a jelenlétében aprónak érezzem magamat, bár egy egész fejjel magasabb vagyok nála. A kérdése még mindig ott lóg a levegőben, keserűen, akár a hamu íze.

Nem akarsz tisztelegni a parancsnokod előtt?

Ez szintiszta gúny. Mint mindig, Walsh minden eszközzel azon van, hogy tudatában legyenek annak, hatalma van felettem.

– Rosszul hallasz tán? – tudakolja. Tisztában vagyok vele, hogy csak egyetlen ballépésemre vár. És a kezem szinte magától emelkedik fel, hogy tisztelegjek. Állom Walsh pillantását. A torkom elszorul, és a féltelmem egyre csak nő. Szabályosan maga alá temet, de van egy olyan érzés, amellyel nem veheti fel a versenyt. A gyűlölet.

Meg kellett volna győződnöm róla, hogy meghalt. Bárcsak a saját kezemmel vágtam volna ki a rohadt szívét a mellkasából!

Walsh felhorkan, és tetőtől talpig végigmér.

– Tudsz te ennél jobban is tisztelegni – jegyzi meg önelégülten. – De ne aggódj! Gyakorolni fogjuk. – A szavaiból fenyegetés hallatszik, és hirtelen a kezére pillantok. Mintegy megerősítésképpen az ujjai megremegnek a derékszíján.

Összerándulok. Micsoda görény!

Ha meg kell halnom, akkor biztosan nem fogok ellenkezés nélkül elmenni. Nem hagyom, hogy még egyszer bántalmazzon! Vagy akár csak megérintsen. Megdöglök, mielőtt egyáltalán észreveszi, hogy átváltozom, és nem fognak élve visszahozni az emberi testembe. Ezt az utolsó harcot megnyerem! Még ha ez azt is jelenti, hogy mindent elveszítek.

Gondolatban felkészülök, megfeszítem minden izmomat, és a mágiámat keresem, de Yessa hangja kiragad a száguldó gondolataimból.

– Hogyan...? – Ez az egyetlen, amit ki tud bökni.

Harlow tábornok úgy méricskél kettőnk, mint egy ragadozó.

– Biztosan láttad a kis kirándulásotok során, hogy tegnap éjjel a becsapódás helyszínének közelében kitört egy vulkán. A szomszédos tábor két felderítője fel akarta mérni a helyzetet, és közben megtalálták Walshot. Nem pont annyira holtan, mint ahogy korábban állították...

A pillantása találkozik az enyémmel, de nem tudok kiolvasni belőle semmit. Az arckifejezése veszélyesen semleges, és ettől csak még jobban pánikba esem.

– Van még egy kis megbeszélnivalónk – jelenti ki fagyosan. – Men-
jetek a sátramba, és várjatok meg ott! Most épp van fontosabb dolgom
is, mint hogy a hozzátok hasonló sőpredékkal foglalkozzam.

Hirtelen sarkon fordul, és távozik. A bámészkodók tömege madár-
rajként széled szét, és Harlow visszatér az előkészületekhez. Elbizony-
talanodva nézek Walshra, de ő csak baljósan rám pillant, mielőtt kö-
veti Harlow-t.

Nem sok hiányzik, hogy visszarántsam. Talán ez az utolsó esélyem,
hogy magammal vigyem őt a sírba, mert Harlow minden kétséget ki-
záróan halálra fog ítélni. De túlzottan letaglóztak a történetek ahhoz,
hogy mozduljak.

Kővé dermedve a helyemen maradok, és várok a sorsomra, mint egy
bárány a mészárszéken.

Valaki megragadja a karomat. Már majdnem kirántom magamat a
szorításból, amikor felismerem Yessa vörös haját. Sietős léptekkel el-
vonszol a gyülekezőhelyről, el Arden mellett, aki kárörvendő vigyor-
ral néz utánunk.

Semmi más lehetőségem nem marad, követem. A fejemben káosz
uralkodik. Egyetlenegy világos gondolatot sem tudok megfogalmazni,
ehelyett Yessa erős szorítására koncentrálok. A sár a meztelen talpam
alatt. A jéghideg levegőre, ami befúj a kabátom alá.

Odaérünk Harlow sátrához. Az előtte álló két őr kérdőn ráncol-
ja a homlokát, amikor meglátják Yessa dísztelen fekete köpenyét. Ér-
zem a tétovázásukat, de Yessa határozottan megfeszíti a vállát, és fel-
emeli az állát.

– A tábornok küldött ide minket – közli árulkodó remegéssel a
hangjában. – Itt kell várakoznunk.

Még mindig szorosan fogja a felkaromat. És még ha úgy is tűnik,
mintha ő vezetne engem, valójában támaszt keres nálam. Csakhogy
ezzel most nem tudok szolgálni. Épp ellenkezőleg. Most először nem
tudom elviselni az érintését. Bár minden porcikám vágyik Yessa közel-
ségére, mégis olyan érzés, mintha ezzel láncra verne. Ő az oka annak,
hogy itt vagyok. Hogy visszajöttem.

A francba...

Az örök rápillantanak, és végre beengednek minket. Csak nagy nehezen sikerül egyik lábamat a másik után tennem, annyira tiltakozik a testem az ellen, hogy belépjek Harlow sátrába. De Yessa továbbhúz – át az előtérén, ahol szerencsére Merának semmi nyoma, egészen a fősátorig.

A ponyva lehull mögöttünk, én pedig elhúzódom Yessától, hogy kapjak levegőt. A legutóbbi alkalommal, amikor itt voltam, egy tanács előtt álltam, és egy bűncselekményt tussoltam el. Olyan érzés, mintha akkor egy másik férfi lettem volna. Egy olyan, aki annyira naiv volt, hogy azt hitte, már érzi a nyelvén a szabadsága ízét. Ma meg fogok fizetni ezért.

– Mi volt ez az előbb? – suttogja Yessa, mire felé fordulok. Az arc kifejezésén valami olyan érzélem látszik, ami a zavarodottság, a gyász és az aggodalom között helyezkedik el. – Cassim?

Csak a fejemet rázom. Az imént még mintha megbénultam volna, most azonban szinte elviselhetetlen nyugtalanság kerit hatalmába. Felalá kezdek járkálni a sátorban, a lépteimet a nyakamon ülő pánik hajtja. Harlow-ra várni nem opció. De nem jut eszembe alternatíva. És ráadásul lassan már levegőt sem kapok. A mellkasomat mintha egy egész hegység súlya préselné össze.

Nem tudok...

Muszáj...

Lélegezz, hallatszik az anyám hangja a gondolataimon át. Mióta ilyen iszonyú nehéz ez?

– Cassim! – Yessa ujjai ismét a felkaromra fonódnak, gyengéden, de mégis meglepően nagy erővel. Visszatart, és kényszerít, hogy ránézzek. – Beszélj hozzám! – kéri. A hangja nyugodtnak tűnik, de most az ő szemében is a növekvő pánikot látom. És a bizalmatlanságot. Lefogodom, hogy bármelyik pillanatban ellenem fordulhat. Eleve elrendelés ide vagy oda, nem fog egy gyilkosért harcolni.

– Azt mondtad, Walsh meghalt – suttogja alig hallhatóan, és esküdni mernék, hogy a szívem egy pillanatra megáll.

– Mennem kell! – csúszik ki a számon, és a karomat szabályosan kitépem a markából. A tekintetem átsuhan a sátron, kétségbeesetten a kiutat vagy legalább a túlélés esélyének szikráját keresem, és Yessa övéen állapodik meg. Eltökélten felé lépek.

– Add ide a kardodat! – Alig tudok fegyverrel bánni, mivel velünk, sárkányokkal ezt nem gyakoroltatták, de legalább a sátor előtt álló öröket meglephetném, és elég mozgásteret szerezhetnék magamnak, hogy átalakulhassak.

Yessa visszahőköl.

– Mi? – zihálja, és harci pozíciót vesz fel, mintha komolyan védekeznie kellene ellenem.

Ledermedek. Váratlan fájdalom nyilall a mellkasomba, és kell egy pillanat, hogy rájöjjek, mi ez. Keserű csalódottság.

Hogyan lehettem ennyire naiv? Hogyan hihettem azt, hogy az istenek küldenek nekem valakit, hogy megvédjen? Mindazok után, amin keresztülmentem, az összes szaros sorscsapás...

Ez az egész történet az eleve elrendeltettségünkről nem más, mint egyetlen, hatalmas hazugság. Egy új eszköz, hogy újra reményt keltsem bennem, és megtörjön. És én beleestem a csapdába. Reménykedni kezdtem, sőt, ami még rosszabb – szerelemmel színeztem ki. Mindezt feláldoztam, a semmiért.

Ördög vigye az átkozott isteneket!

Ezúttal gyorsabb vagyok, mint Yessa. Gyorsan felé lépek, és sikerül elkapnom a kardja markolatát. Ki akarom rántani a hüvelyéből, de Yessa az enyémre teszi a kezét, hogy megállítson. A mellkasom az övéhez vágódik, mire megbotlik. Gondolkodás nélkül elkapom a derekát, megtámasztom, és ugyanebben a pillanatban el is átkozom magamat érte.

Hogyan szállhatnék szembe vele, ha ennyire a rabja vagyok? Mindössze meg akarom csókolni, és elfelejteni Walshot. Itt akarok maradni, mindegy, mennyire veszélyes. Még egyszer vállalni a kockázatot, mert nyilvánvalóan nem elég nekem, hogy miatta már százszor pofára estem.

Yessa közelsége halálos kísértés.

– Mit csinálsz? – sziszegi. Ugyan bosszúsnak látszik, de azonnal látja a fogásán, amikor én is az enyémen. Ha összeszedném magamat, valószínűleg könnyű lenne legyőzni őt. Túlzottan bízik bennem ahhoz, hogy számítsom rá.

De nem vagyok rá képes. Ehelyett lehajtom a fejemet. Belélegzem az illatát, és az ajkamat az övére tapasztom.

A csókot kétségbeesés itatja át, az íze olyan keserű, hogy azt hiszem, megmérgező.

Ennek ellenére nem tehetek mást. Még egyszer éreznem kell ezt az érzést, amit Yessa vált ki belőlem. Ezt a bizsergést a gyomrom mélyén, a repesést a szívemben, ezt a kihunyini nem akaró reményt a szerelemre.

Túl sokáig álltam ellen, hogy élvezzem. És most már túl késő. Azt a kevés időt, ami megmaradt Yessának és nekem, arra fecsérelem, hogy óvtam tőle a szívemet.

Zihálva taszít el magától. Ahhoz nem elég messzire, hogy kiszabaduljon az ölelésemből, de a csókunk elhamvad, azután Yessa a sátor bejárata felé fordítja a fejét. Kintől nem hallani semmit. A sátorponyva zárva marad. De a szívverésem annál hangosabban dübörög a fülemben.

– Mit csinálsz? – suttogja Yessa újra, és megrökönyödve néz rám. – Ha valaki rajtakap minket...

Akkor ő is velem együtt halna meg. A fenébe, lehetnék annyira megfontolt, hogy legalább őt megkíméljem a sorsomtól, de a karom csak még szorosabban fonódik a derekára.

Ez az egész felfoghatatlanul irracionális. Halálra vagyok ítélve – hogy Yessa mit gondol rólam, annak úgyszincs semmiféle jelentősége. És mégsem nézhetek szembe ezzel a sorssal anélkül, hogy tudnám, ő hogyan reagál az igazságra. Amíg nem vagyok biztos abban, hogy elhagy engem, és a reménynek ez az utolsó szikrája végre kihuny.

– Miattad jöttem vissza – jelentem ki. A homlokomat Yessáé-
nak támasztom, és ellen kell állnom a késztetésnek, nehogy megint

megcsókoljam. – És talán miattad még maradnék is – folytatom levegő után kapkodva –, ha Walsh már nem lenne életben.

Yessa értetlenül csóválja a fejét. Mindketten a kard markolatát szorongatjuk, és ő egy kicsit lazít rajta, hogy az ujjait az enyémei közé csúsztassa.

– Bármit is tervezel, az borzalmas ötlet. Bízz bennem! Nem engedem, hogy Walsh fájdalmat okozzon neked.

A szavai belém szúrnak. Mert ez az, amit hallani akarok, és még sincs rendjén.

– Nem tudsz megvédeni.

– Csak mert már nincsen rangom, az nem jelenti, hogy Walsh azt tehet veled, amit akar! – folytatja dühödten. – Még mindig hozzám vagy kötve, és mindent meg fogok tenni, hogy...

– Megpróbáltam megölni őt, Yessa.

Az igazság úgy zuhan ránk, mint egy guillotine. Szabályosan érzem, ahogy elszakad a köztünk lévő gyenge kötelék. Yessa mintha kővé dermedt volna, én pedig felkészülök a reakciójára. A megvetésre. A haragra. A meg nem értésre.

Más körülmények között feltehetően soha nem árultam volna el neki az igazságot. Már most bánom, pedig Yessa még egyáltalán nem is mondott semmit. De ebben a helyzetben már úgysem számít. Elárulni nem tud engem, mert Walsh ezt már kétségkívül rég megtette. És gyűlölni akkor is tud, ha halott vagyok.

Yessa pislog, és talán csak képzelem, hogy az ujjai alig észrevehetően eltávolodnak az enyémeiktől.

– Mi? – Ahhoz képest, hogy megtudta, gyilkos vagyok, meglepően nyugodt.

Megpróbálom lenyelni a torkomat feszítő gombócot.

– A támadás közben nem sérült meg. Még csak nem is fogta fel, mert a levegőben változtam át, hogy a halálba zuhanjon.

Yessa megrökönyödve zihálni kezd.

– Te hülyéskedsz velem.

Felhorkanok.

– Annyira rossz a humorom, hogy ezt komolyan elképzelhetőnek tartod?

– De... – Keresi a szavakat. – Meg akartad ölni a saját lovasodat? Keserű nevetés szakad fel belőlem.

– Tényleg csodálkozol rajta? Megláttam az esélyemet, és megragadtam. Az, hogy mi az oka, már úgysem számít. Amint Walsh és Harlow felbukkan itt, ki fognak végeztetni.

Yessa elenged, és a kezét végighúzza az arcán.

– A francba! – böki ki. A sátorponyvára néz, aztán becsukja a szemét, és mély lélegzetet vesz.

Tanácsalantul állok ott, még mindig a kardmarkolat meleg fémjét szorongatom. Itt az esély, hogy felülkerekedjek Yessán. Most, még mielőtt arra a meggyőződésre jut, hogy megérdemlem a büntetésemet. De épp, amikor ki akarom húzni a kardját, az ujjait az enyémeke teszi, és felnéz rám. Új eltökéltség szikrázik a szemében.

– Engedj el, és maradj mögöttem! – parancsolja. – Kiviszlek innen. Rábámulok.

– Mi?

Türelmetlenül elüti a kezemet a kardja markolatáról, és az állával a sátor bejárata felé bök.

– Kiviszlek innen – ismétli meg.

Ő... segít nekem?

Kiszárad a szám.

– Hogyan akarod ezt megtenni?

– Fogalmam sincs – sziszegi, és kinyitja az előtér felé a sátorlapot. – Nincs időnk tervekre, tehát improvizálnunk kell.

Megmarkolom a karját, hogy visszatartsam.

– Nem jöhetsz ki velem. Ezzel aláírod a halálos ítéletedet!

Yessa felém fordul.

– És ha itt maradok, akkor a tiédet írom alá!

Komolyan gondolja. De nem hagyhatom, hogy megtegye! Nagyot nyelek.

– Egyszerűen add ide a kardodat, és mondd azt nekik, hogy elvettem tőled.

– És szerinted milyen messzire jutsz vele? – kérdezi dühösen. – Harci kiképzés nélkül? Mágia nélkül?

– Ez legyen az én gondom.

A fenébe is, nem tudom, mire számítottam, de nem erre. És akár mennyire is szeretném Yessát magam mellett tudni, nem akarom, hogy meghaljon értem.

Ismét a kardjáért nyúlok, de ő kitér előlem, és kinyitja a belső sátorponyvat.

– Ne vitatkozz tovább! Már döntöttem. És most igyekezz! Ki kell jutnunk innen, mielőtt Harlow ideér.

YESSA

NEM HAGYOK CASSIMNAK MÁS LEHETŐSÉGET, mint hogy kövessen engem. Ugyan még nem teljesen értem, hogyan kerültünk ebbe a szörnyű helyzetbe, de azt biztosan tudom, hogy most nincs időnk vitatkozni. Harlow megkímélhette az életemet, de ez mit sem ér, ha cserébe Cassim meghal. A neki tett ígéretem talán az utolsó, amit még be tudok tartani. Végül is Harlow a lefokozással szertefoszlatta minden reményemet arra, hogy befolyásra tegyek szert ebben az országban. Így legalább még harcolhatok valamiért. Pontosabban valakiért. Még ha ezt a valakit hirtelen egész más fényben is látom.

Még nem fogtam fel teljesen Cassim vallomását. Nem tudom elhinni, hogy tényleg megpróbálta megölni Walshot. Pedig egy részem érti. Ha valaki megérdemelte volna ezt, az Walsh. Nem ítélem el Cassimot a tettéért, de egyszerűen nem tudom ezt a könyörtelenséget feltételezni arról a férfiről, akivel néhány órával ezelőtt még egy ágyban feküdtem. Hogyan lehet ennyire melegszívű, és mégis ilyen eszméletlenül

rideg? Hogyan lebeghetett köztünk ez a titok hetekig, anélkül, hogy bármit is sejtettem volna?

Amennyiben élve kijutunk innen, lesz hozzá néhány kérdésem. *Amennyiben...*

Nagy léptekkel átszelem az előteret. Fogalmam sincs, mit mondjak odakint az öröknek. Eszméletlenre verni őket valószínűleg az egyszerűbb megoldás lenne, de ez ránk vonhatná a figyelmet, és ha valaki riasztást ad le, akkor semmi esetre sem jutunk ki észrevétlenül a táborból. Bár még azt sem tudom, hogy *egyáltalán* ki akarok-e jutni a táborból. Hiszen azzal veszélybe sodornám a szüleimet. Csak Cassimnak valahogyan biztonságos helyre kell jutnia. De képes erre nélkülüm? A fenébe, ez olyan bonyolult...

Ahogy felnyitom a sátorponyvát, készen állok mindenre, ugyanakkor semmire sem. A kezem mintegy magától a kardom markolatára csusszan, ami még meleg Cassim érintésétől, és új elszántság jár át.

Kockára tette az életét, hogy visszajöjjön, és megvédje a szüleimet. Most rajtam a sor, hogy viszonzzam neki ezt a szívességet.

De alig teszek egy lépést előre, amikor dermedten megtorpanok. Cassim halkan káromkodva a hátamnak ütközik. Az örök bosszúsan felénk fordulnak.

A rohadt életbe!

Harlow tábornok célirányosan felénk tart, Walshsal a nyomában. Titkos menekülés már határozottan nem lesz ebből. És csak másodperceim maradtak, hogy eldöntsem, mit tegyek helyette. Harcoljak vagy...

– Tisztelegj! – suttogja Cassim. – Minden rendben van.

Az ujjaim görcsösen szorítják a kardmarkolatot. Aztán akaratom ellenére elengedem, és engedelmeskedem Cassim felszólításának. A kabátja suhogása elárulja, hogy ő is ugyanezt teszi. Szörnyen hányingerem van. Főleg akkor, amikor Harlow közelebb jön, és megvetően felvonja a szemöldökét.

– Hova-hova? – kérdezi gunyorosan, ahogy megáll előttünk. Az örök észrevehetően megfeszülnek, és szintén tisztelegnek.

– Én... – A torkom hirtelen olyan száraz lesz, hogy alig tudok ki-nyögni egy szót is. – ...csak egy kis friss levegőt akartam szívni, tábor-nok – hazudom.

Harlow arckifejezése továbbra is kemény. Teljesen közönyösen a sá-tor bejárata felé bök az állával.

Az egész testem görcsbe rándul. Ha most engedelmeskedünk, ak-kor Cassim sorsa megpecsételődött. Itt kint legalább még van esélye a menekülésre, bármilyen kicsi is az. Ha átváltozik, akkor elmenekülhet. De odabent az összes menekülési kísérletét meg fogják akadályozni a sátorlapok. És ha egyszer láncra verték...

– Hayes! – mordul rám Harlow, mert még mindig nem moccanok. A szemem sarkából észlelem, ahogy Cassim magához tér a révületé-ből. Mély lélegzetet veszek, és felkészülök arra a káoszra, ami egészen biztos, hogy mindjárt kitör. De Cassim egyszerűen csak megfordul, és visszamegy a sátorba.

Nem...

Sietve követem őt, és épp mondani akarok valamit, amikor meg-rázza a fejét. Az ajkával néma *köszönömöt* formál, aztán gyorsan a fő-helyiségbe megy.

Hirtelen könnyek szöknek a szemembe. Ez az egész nem lehet igaz. Nem fogom hagyni, hogy kivégezzék!

Valaki belép mögöttem a sátorba, én pedig küzdök, hogy megőriz-zem a nyugalمامat. Továbbmegyek, és Cassim mellé állok a sátor kö-zepén, a tekintetemet Harlow íróasztalára szegezem. A tábornok las-san tesz egy kört körülöttünk, és Walsh mankóinak kopogása a sátor padlóján követi őt.

A pulzusom száguld. Minden romba dől bennem. És Cassim telje-sen rezzenéstelenül áll mellettem, mint egy fal, amely egyszerűen nem hajlandó összedőlni.

Oldalról méricskélem őt. Két kezét összekulcsolta a háta mögött, a tartása merev. És ugyan túl hosszan bámulom a profilját, nem fordít-ja felém a fejét. Úgy tűnik, nem akar rám nézni. Talán mert pontosan úgy, mint én, fél, hogy ez lehet az utolsó alkalom.

Nem veszíthetem el őt!

Pontosan ez volt a legnagyobb félelmem, amikor hozzákötöttem magamat. Pontosán ezért nem akartam túl közel engedni őt magamhoz, nem akartam érezni iránta semmit, nem akartam megadni magam a köztünk lévő vonzalomnak.

Mert a szívem mélyén tudtam, hogy őt sem tudom megvédeni. Mindegy, hogy hányszor ígérem meg neki. Ő azonban már többször megmentette az életemet, összetartott engem, amikor azt hittem, hogy már nincs semmi, ami megéri a fájdalmat.

Nem, tényleg nem ítélem el azért, amit Walshsal tett. *Magamat* ítélem el azért, hogy nem sikerül kiharcolnom számára valamennyi szabadságot.

Hallom, ahogy Harlow helyet foglal a székén, és nagy nehezen elnézek Cassimról. A tábornok hátradől, Walsh megáll mögötte. Erősen a mankóira támaszkodik, de Harlow úgy tűnik, egyáltalán nem veszi fontolóra, hogy felkínáljon neki egy széket. Habár biztos vagyok abban, hogy szimpatizál Walshsal, úgy tűnik, saját magának is bizonyítania kell bizonyos kérdésekben.

– Nem voltam tudatában annak, mennyire nem tudod követni a parancsokat – kezdi Harlow, és szinte gyilkos pillantással méreget engem. – Ha azt mondom, hogy a sátorban várakozz, akkor lehetőleg tedd is pontosan ezt! Felőlem meg is fulladhatsz itt, ha állítólag nem kapsz levegőt, de nem szegülsz ellenem, megértetted? Belefér ez a macacs kis koponyádba?

Nyelek egyet.

– Igen, tábornok. Bocsánatát kérem, tábornok.

– Jó! – feleli Harlow keményen. – És most te! – Cassimra mered, és a tekintete még jobban elsötétül. – Van valami, amit el szeretnél mondani nekünk?

Önkéntelenül is visszatartom a lélegzetemet.

Cassim nem tesz vallomást, ugye? Az biztosan nem mérsékelné a büntetését.

Egy pillanatig töprengő csend uralkodik a sátorban.

– Nem tudom, mit kellene mondanom, tábornok – válaszolja Cassim végül.

Ugyan tudom, hogy hazudik, nem hallok ki a hangjából. Olyan határozott, mint mindig. Ezzel a hanghordozással bármit bemesélhetne nekem, elhinném. Ha jobban belegondolok, ez ijesztő. De most hálás vagyok érte.

– Csakugyan? – kérdezi Harlow. Hirtelen mozdulattal feláll a székről, és a következő szavait olyan hangosan üvölti, hogy összerezzenek. – Akkor hogyhogy újra felbukkannak olyan katonák, akiket halottnak mondtál?

Nem merek levegőt venni. Mint akit megbabonáztak, úgy bámulom a tábornokot, és várok Cassim válaszára.

– Bocsánat, tábornok – mondja Cassim, továbbra is teljesen nyugodtan –, de én halottnak véltem Walsh kapitányt. Talán inkább tőle kellene megkérdeznie ezt.

Őszintén szólva, nem tudom, miért tesz fel még Harlow egyáltalán kérdéseket. Akármit is állít Cassim, úgysem fogja megcáfolni Walsh vallomását.

A tábornok összehúzza a szemöldökét.

– Már rég megtettem. Sajnos nem emlékszik semmire. Az egyetlen, amit biztosan tudok, hogy hamis információkat szállítottál nekem. Tehát magyarázd meg, hogyan fordulhatott elő, hogy halottnak nyilvánítottál egy élő katonát!

Harlow-ra bámulok, és nem egészen tudom elhinni, amit hallok. Walsh nem emlékszik? Akkor nincsenek is bizonyítékok arra, hogy Cassim megpróbálta megölni, ugye? Nincsenek emlékei a zuhanásáról, nincsenek vádak. És ennek megfelelően nincs is ok arra, hogy kivégezzék Cassimot – feltéve, ha valahogy ki tud szabadulni abból a hurkból, amit Walsh visszatérése akasztott a nyakába.

Cassim úgy tűnik, hasonlóan gondolkodik, mert stratégiát vált, és védekezésről támadásra tér át.

– Nagyon kérem, bocsásson meg, tábornok – erősködik –, de nem voltam tisztában azzal, hogy Walsh kapitány még életben van.

Halottnak véltem, mert semmiféle köteléket nem éreztem már hozzá, és ennek nem lett volna szabad megtörténnie, ha csak eszméletlen. A helyzet kritikus volt. Nem volt időm ellenőrizni a feltételezésemet. Ha továbbrepültem volna a kapitánnyal, ahelyett, hogy hátrahagyom, most minden kétséget kizáróan mindketten halottak lennénk. Talán azért nem emlékszik, mert a sérülései annyira súlyosak voltak. Ez nem támasztja alá az állításomat?

– És milyen sérülések lettek volna azok? – faggatja tovább Harlow. Kihallom a kérdéséből, hogy ez egy teszt.

– Nem tudom – tart ki az állítása mellett Cassim. – A hátamon ült, ezért nem érzékelhettem pontosan, mi zajlik. Olyan gyorsan történt, hogy nem tudtam beazonosítani a fájdalmat, mielőtt megszakadt a vele való összeköttetés.

– Walshnak azonban nem voltak támadásból származó sérülései! – ordítja Harlow.

Cassim még csak nem is habozik.

– Talán a fejét találta el valami. Az ellenségeink hirtelen bukkantak fel mellettünk a ködben, az egyik sárkányt még súroltam is, amikor ki akartam kerülni. Ez a törött lábát is megmagyarázná.

A szívem a torkomban ver, és bizonytalanul Walshra pillantok. Erősen a mankójára támaszkodik, az arcát undor torzítja el. Bár Cassim érvei meggyőzőnek hangzanak, teljesen világos számomra, hogy nem hisz neki.

Harlow szintén bizalmatlannak tűnik, azonban nincs lehetősége bizonyítékokat szerezni.

Walsh nem emlékszik semmire, és Cassim már az akkori kihallgatáskor is szavahihetően kifejtette, hogy miért nincsenek olyan emlékei, amelyekkel Walsh halálát bizonyítani tudja. Tehát az ő vallomása áll szemben a bűnösség homályos véelmével. Sajnos Cassim sárkány. És ebben a hadseregben az a mondás járja: ha van némi kétség, nem a lovasé a vétség.

– Hagytad, hogy meghaljon a lovasod – állapítja meg Harlow, és hideg borzongás fut végig a hátamon. A francba...

– És megmentett egy másikat – vetem közbe, ahogy megfeszítem a vállamat. – És közben természetesen az életét kockáztatta értem, tábornok.

Harlow rám mered.

– Ez nem tesz éppen boldoggá.

Aúú...

– Ezzel csak azt akarom mondani, hogy Cassim egyértelműen megmutatta a hadsereg iránti hűségét. Nyilvánvalóan hibázott, de éppen ön mondta, hogy minden katonára szüksége van.

– Hűség? – vág Walsh durván a szavamba. Felegyenesedik, és tesz egy lépést előre. A gyűlölet az arcára van írva. – Cassim azt sem tudja, mit jelent ez a szó! Mikor volt valaha is hűséges? Vagy mikor tartotta magát egy egyszerű parancshoz? Feltehetőleg örült neki, hogy megszabadult tőlem. Megragadta az első adandó alkalmat, hogy bosszút álljon rajtam. Ugyanolyan engedetlen és haszontalan, mint mindig.

Lángoló düh ragad el, és csak nagy nehezen fojtom vissza. Bizserregnek az ujjaim, hogy nekiessek Walshnak, és személyesen gondoskodjam arról, hogy soha többé ne mondhasson ilyeneket Cassimról.

Alapvetően nem vagyok az a típus, aki rosszat kíván másoknak. De ő felőlem nyugodtan megrohadhatott volna a hegyekben. Legjobb, ha lassan és kínok közt, hogy megtudja, milyen szenvedést okozott Cassimnak éveken keresztül.

Ők ketten a tekintetükkel párbajoznak egymással – Walsh kék szemé tele van megvetéssel, miközben Cassim barna pillantásában semmi más nem látszik, csak közöny.

– Mint mondtam – kezdi kifejezéstarten hangon. – Halottnak véltem önt, *kapitány*.

– És ki hiszi ezt el neked? – üvölti Walsh.

Cassim felhorkanva fújja ki a levegőt.

– Talán inkább hálásnak kellene lennie. Mert ha továbbrepültem volna, akkor ön feltehetően nem lenne már életben.

– Hálásnak? – ismétli meg Walsh. – Majd megtanítom én neked, mi az a hála! Ha pedig végeztem veled, akkor te...

– Most legyen elég! – szakítja félbe őt Harlow élesen, és egy kézmozdulattal arra inti Walshot, hogy lépjen vissza. Szigorú pillantásával mindannyiunkat végigmér, és az arcára írt elégedetlenség másodpercről másodpercre nő. – Nem akarok semmiféle nevetséges fenyegetéseket hallani! Ez itt nyilvánvalóan színtiszta időpazarlás. Amíg nem tudja elmondani nekem, mi történt a támadás közben, addig az ügy le van zárva, kapitány. Ti ketten – az állával Cassim felé és felém bök –, holnap reggel megjelentek a gyülekezőhelyen. Lelépni!

Fellélegzem. Azonnal tisztelgünk, és sarkon fordulunk. De mielőtt még megtehetnénk az első lépést a kijárat felé, Walsh metsző hangja hallatszik mögülünk.

– Állj!

Kővé dermedve állunk meg.

– Mi van még? – kérdezi Harlow idegesen. – Nem akarok több feltevezést végighallgatni, Walsh.

– Vissza akarom kapni őt.

Minden porcikám jegesre hűl.

Ezt nem tenné...

Ezt nem *teheti*...!

Döbbenten fordulok vissza, és Walsh hideg tekintetével találom szemben magamat.

– Nem – szalad ki a számon.

De Walsh csak gunyorosan felemeli az állát.

– Hogy beszélsz a kapitányoddal?

– A kötelék létrejött – fordulok Harlow-hoz, és remélem, hogy az ezzel kapcsolatos kétségei már eloszlottak. – Ön is látta a saját szemével, hogy milyen sikeres volt, tábornok.

– Csakugyan? – Elgondolkodva méreget. – Vagy azt láttam, hogy kudarcot vallottál?

Hevesen rázom a fejemet.

– Az ellenőrzésem alatt tartom a mágiát. Legalábbis önnek bebizonyítottam, vagy nem?

– Ennek semmi köze ehhez – szól közbe Walsh. – Én vagyok a kapitány! És te kevesebb vagy, mint egy egyszerű katona. Cassim hozzámm tartozik.

Kinyitom a számat, hogy tiltakozzak, de Harlow megelőz:

– Nem!

Walsh elképed.

– Mit nem?

– Nem – ismétli meg Harlow kifejezéstelen hangon. – Maga egy új sárkányt kap. Vita lezárva!

Walsh hitetlenkedve zihál.

– Átadja neki az elsőbbséget? Mindazok után, ami történt? – Anynyi harag van a hangjában. És ez nyilvánvalóan elfeledteti vele, hogy kivel beszél, mert Harlow arca elsötétül a hangneme hallatán. – Ő az én sárkányom volt, és ez így is marad! Nem csoda, hogy a kapitánya hitvány árulóként viselkedik, ha hagyja, hogy mindent megússzon!

Harlow hirtelen felpattan a székéről, és tesz egy fenyegető lépést Walsh felé.

– A helyedben inkább odafigyelnék, hogy ne kelljen rögtön megint elbúcsúznod a kapitányi rangodtól. Következményeket akarsz? Beszélj még egyszer így velem, és az egész tábor előtt megkorbácsoltatlak érte a gyülekezőhelyen. Megértetted?

Walsh tátott szájjal bámul rá, az arckifejezése valahol a dühöngés és a döbbenet közt.

Harlow felénk rántja a fejét.

– Lelépni, azt mondtam! – üvölti, mire szabályosan kimenekülünk a sátorból.

Az örök odakint felszólítás nélkül félreállnak az utunkból. Harlow parancsát valószínűleg nem tudták nem meghallani. Most azonban hangjának baritonja már csak tompán hallatszik a sátor ponyváján keresztül. Bármilyen előadást is tart Walshnak, a szavai érthetetlenek.

Ösztönösen a sátrunk felé indulok, Cassim szorosan követ. A szívem még mindig száguld, a gondolataim cikáznak. Sürgősen beszélünk

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

kell! De nem itt, ahol mindenki láthat és hallhat minket. Mindazok után, amit Cassim elmesélt nekem, az az érzésem, mintha a tábornak hirtelen mindenhol szeme és füle lenne.

Többször is körülnézek, hogy megbizonyosodjam róla, senki nem követ minket. Talán a szabadon bocsátás csak egy ürügy volt, hogy elhitessük magunkkal, biztonságban vagyunk. Vagy Walsh mégis rábeszéli Harlow-t, hogy visszaadja neki Cassimot. De az egész út alatt alig figyelnek ránk, főleg nem követnek minket, ezért lassan alábbhagy az irracionális pánik bennem, és átadja a helyét a tiszta gondolatoknak, amire most nagyon is szükségem van. Belépek az előtérbe, megtorpanok, és megpróbálom összeszedni magamat. Cassim azonban a kupacba halmozott holmijaink felé tart.

Másodperceken belül leveszi a köpenyét, és magára rángat egy nadrágot. Előhúz egy fél pár csizmát a káoszából, a másik keresése közben megtalálja a zsákját, és habozás nélkül elkezd véletlenszerűen ruhákat tömködni bele. Az ajkait összeszorítja, a vállá görcsben áll. A szívem fájdalmasan összerándul.

– Te meg mit csinálsz? – bököm ki.

– Mégis minek tűnik? – Cassim még csak meg sem torpan.

– Mintha teljesen elhamarkodott döntéseket hoznál. – Az ujjaim remegnek. Valami miatt ez a látvány, ahogy Cassim a holmiját pakolja, összetör.

Felém fordul.

– Elhamarkodott? Nincs időm kifinomult terveket szőni, Yessa! El kell tűnnöm innen, amíg még meglehetem.

Ez a gondolat nem fér a fejembe. Azt hittem, hogy Harlow döntése azt is jelenti, hogy Cassim maradhat.

– Walsh nem emlékszik semmire – próbálkozom újra.

Cassim keserűen felhördül.

– És vajon meddig marad ez így? Meddig tart, amíg mégis eszébe jut, hogy mi történt? Meddig tart, amíg más bizonyítékokat nem találnak a bűnösségemre?

Összeszorul a torkom.